

ТРОЈКА

КК лежи на кревету на углу улице. Кревет је од кованог гвожђа, изувијаног код узглавља, сто је дрвен, кружног облика, с четири ноге. Око стола су три столице. С њим је његова познаница Е., која седи за столом и пажљивим покретима ставља ајлајнер. Коса јој прати линију главе, додирује јој рамена, лако се увијајући. Кад је завршила са ајлајнером, Е. почиње да се игра с црном кутијом на столу. Преврће је и окреће, покушавајући да је отвори. Има веште, дугачке прсте погодне за лоповлук. КК жели да је довуче у кревет, али је неодлучан. Њој је досадно, усамљена је и само због тога проводи време с њим. Очи су јој сивкасте, а фино обликоване мале усне размакнуте. Изнад горње усне има младеж који КК воли да посматра. Идем у куповину, каже Е., одгурнувши кутију. Устаје, лагано одлази улицом. Лепо је грађена, има дуге ноге и јаке кукове. КК гледа њене обрине док се удаљава. Е. на себи има сиве хеланке.

КК седи за столом. Испред њега је хрпа исписаних хартија и шоља кафе с пеном. Узима пенкало са стола, дуго пише плавим мастилом. Столу прилази човек са шеширом, у кабастом капуту закопчаном до грла. Слободно?, пита, и седне не чекајући одговор. КК не жели његово друштво, али му се не супротставља. Човек показује интересовање за хартије на столу. Док говори, горња усна му се готово не помера, наусница му је непомична, образи укочени. Али упорно поставља питања, жели да сазна што више о КК. Покушава да види шта је написано. Повремено глади браду наговештавајући велику зараду. КК види да су му прсти кратки и дебели, а врат воловски. Сакупља хартије на гомилу и склања их под сто. Са столице се пребацује на кревет. КК лежи на кревету, обливен хладним знојем, стеже шакама чаршав. Човек са шеширом седи, правих леђа. Гледају се преко стола. КК помишља да би човек могао да му пробуши уво шилом. Склапа очи, и човек са шеширом нестаје. У црној завеси која га обмотава, КК види само светлуцаве тачке и танке беле линије, усправне дирке клавира. Осећа се сигурно. Утом се Е. враћа, КК препознаје бат њених корака. Отвара очи. Е. радознано осматра човека са шеширом, који устаје и с обе руке јој извлачи столицу да би села. КК схвати да је то он требало да уради. Човек са шеширом је сад више заинтересован за Е. него за КК. Повремено хитро оближе горњу усну и намести оковратник кошуље. Види се да и Е. постаје више заинтересована за човека са шеширом него за КК. Осмехује се, бацајује косу, прекршта ноге. Седи полуокренута према човеку са шеширом. КК може да види само њен прђаст нос из профила, полулук једне бутине и облину леве дојке. Човек са шеширом налактио се на сто оном руком која је ближа КК. Када одсечно помера доњу вилицу, КК види да му се и кости на слепоочницама помичу. Покушава да смисли како да га одстрани од стола, или бар како да му заузда руке. Устаје са кревета, седне на столицу, али не чини ништа осим што малим гутљајима испија кафу, док му пена исцртава бркове који га чине млађим.

КК одлази до оближњег дрвета, испред улаза у кафану, где је чавлима за стабло прибудена гумена пантљика облика крста. Покушава да извади један чавао из дрвета, не успева. Из кафане излази келнер с послужавником у руци и салветом пребаченом преко надланице. Каже му: Није требало ту да га оставе. КК размишља о прекору. На себи има само кошуљу која му досеже до бутина, испод паса је го. Тако стоји, повијених рамена, гледа у дрво. Улицом наилази дете и тапка лопту о плочник, све брже и брже, не скидајући поглед с лопте. За њим иде бели пас кратких ногу, а за псом коза, и магаре. КК се враћа за сто, келнер улази у кафану, дете и животиње замичу иза угла. Чује се жустро тапкање лопте, па замире.

КК посматра пса како трчкара по тротоару и прелази улицу, скакуће по плочнику и њушка. Појављује се огроман бели носорог и устреми се на пса. Пас покушава да умакне, носорог га сустигне и свом тежином налегне на њега. КК устане од стола, каже: Крајње је време, али остане да стоји. Е. само види како му се помичу усне, и чашице његових голих колена. Човек са шеширом такође устаје од стола и већ је код носорога, кружи око њега као да изводи тачку, и изазива га махањем. Невероватан је, каже Е., руку скрштених на грудима, погледа прикованог за човека са шеширом. Носорог се потом усправља на ноге и, мрдајући оштро ушима, креће ка човеку са шеширом. Овај се измакне и хитро дохвати полуживог пса с плочника и с њим у наручју склупча се у увучени сутеренски прозор зграде. Шешир му се откотрљао асфалтом. Човек и пас смотани у клупко, непомични у прозорском оквиру, чине слику савршеног круга. Носорог, са две задње ноге на улици а с две предње на тротоару, покушава да их дохвати рогом. Убада свом снагом по зиду око прозора, гули малтер. Рогови, предњи дугачак, други краћи, затупаст, превелики су за прозорски оквир. Бели оклопник најзад одустаје, одлази громко трупкајући плочником. КК осећа како му се под ногама тресе, онда се трескање претвара у затишје. Човек се извлачи из прозорског испуста, пас је жив, трчкара око њега и маше репом. Човек подиже шешир са плочника, ставља га на главу и враћа се за сто, отресајући прашину с капута. Е. га гледа готово са страхопоштовањем, што се не би могло рећи за КК, чији је усуд и даље иста равнодушност.

Објектив који снима ову тројку диже се полако увис, тројка за столом постаје минијатура, три тачке на округлој сивој површини, усамљено дугме које лебди. Радња која се одиграва у том простору постаје све бржа, три тачкице ускоро стреловито мењају места и крећу се безглаво у кругу, неразазнатљиве. Објектив се све више подиже, дугме се полако утапа у позадину, види се још само улица као лењир, град као мноштво изукрштаних пруга и линија, па и то нестаје. Плави небески свод смењује црно мастило. Појављује се испупчен обрис планете, прво полулопта, онда и цела плавичаста лопта на тамној позадини са ореолом светлости по ободу, па се и она удаљава, усисана околним црнилом. На крају се чује само шум, некакво потмуло брујање, као кад се жица натезе.